

vající ze smlouvy společenské, jež mu příslušely podle ujednání se žalobcem po rozumu spisu notářského ze dne 19. listopadu 1919. Emil G. podle toho vystoupil ze smlouvy a dal na jevo, že nadále povinností, jež dle smlouvy na se vzal, plniti nechce a nebude. Toto jednání samo o sobě zakládá ve smyslu čl. 125 čís. 1 a 3 obch. zák. důležitý důvod ke zrušení smlouvy, dle níž veřejná obchodní společnost zřízena byla mezi žalobcem, Emilem G-em a Slávou G-ovou a obě strany, jak žalobce, tak i Emil G. se Slávou G-ovou, měli věnovati veškeré síly a schopnosti, zejména potřebnou práci fysickou a duševní i potřebnou finanční podporu společnému provozování živnosti a společnému obchodování (odst. 9. smlouvy), a dle níž dokonce měl Emil G. společně (kolektivně) se žalobcem společnost zastupovati na venek (odst. 8 smlouvy). Vystoupením Emila G-a ze smlouvy odpadl důležitý předpoklad smlouvy, totiž jeho spolupráce, a nemůže žalobce býti přidržován, by prováděl podnik jen se žalovanou Slávou G-ovou, tedy za podmínek zcela jiných a za podstatně změněného společenského poměru. Že vystoupení Emila G-a a postoupení práv ze smlouvy společenské stalo se teprve po podání žaloby, jest nerozhodno, poněvadž, jak již odvolací soud správně zdůraznil, rozhoduje stav v době vydání rozsudku. Jelikož stačí ke zrušení smlouvy důležitý důvod jeden, není třeba zabývati se dále otázkou, zdali tu jsou ještě jiné důležité důvody, jež doličuje odvolací soud v důvodech svého rozsudku a jichž správnost dovolatelé popírají. Že jest nerozhodna pohnutka, jež žalobce přiměla k tomu, by užil práva na zrušení smlouvy, odvolací soud taktéž správně již odůvodnil.

Čís. 6524.

Oddělné právo pronajímatele ku vneseným svrškům nájemcovým nezaniká (§ 12 vyr. ř.), třebas se zájemní popsání svršků stalo v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnání o jmění dlužníka.

Oddělné právo opravňuje věřitele pouze, že může uspokojení své pohledávky bez ohledu na vyrovnání, zejména bez ohledu na ujednanou kvotu a sjednané lhůty, hledati z předmětů postižených oddělným právem, ale jinak podléhá pohledávka jeho vyrovnání a může mu býti přiznáno právo na zaplacení toliko v mezích a podle vyrovnání.

Domáháno-li se v žalobě proti vyrovnacímu dlužníku zaplacení nájemného bez obmezení, neodporuje šu 405 c. ř. s., byl-li dlužník uznán povinným zaplatiti nájemné pod exekucí na svršky stížené oddělným právem pro žalobce, jinak toliko v mezích a podle vyrovnání. Lhostejno, že v době vynesení rozsudku prvního soudu nebyla dosud vyrovnací kvota splatnou.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1926, Rv I 1166/26.)

O jmění žalovaného bylo dne 19. března 1925 zahájeno vyrovnací řízení, za něhož došlo dne 19. září 1925 k vyrovnání na 35%. Žalobě o zaplacení činže 3.961 Kč 28 h za první čtvrtletí roku 1925 vyhověl

procesní soud první stolice dílčím rozsudkem potud, že přiznal žalobci 2.700 Kč, jež byl žalovaný uznal, ohledně zbytku přerušil vzhledem k popření přiměřenosti řízení podle §u 25 zák. na ochranu nájemců. Odvolací soud k odvolání žalovaného napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalovaného potud, že změnil rozsudky nižších soudů v ten rozum, že jest žalovaný povinen zaplatiti žalobci 2.700 Kč pod exekuci na svršky, stížené oddělným právem pro žalobce, jinak toliko v mezích a podle vyrovnání ze dne 19. září 1925.

D ů v o d y:

Dovolání, opírající se o dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s., jest částečně opodstatněno. Napadeným rozsudkem byl žalovaný odsouzen zaplatiti žalující straně ze zažalovaného nájemného 3.961 Kč 28 h částku 2.700 Kč se 6% úroky od 6. února 1925. Odvolací soud odsoudil takto žalovaného přes jeho námitku, že před rozsudkem prvního soudu došlo v jeho vyrovnacím řízení k vyrovnání a že v době prvního rozsudku ujednaná 35%ní kvota nebyla ještě splatná, a odůvodňuje odsouzení tím, že se vyrovnání zažalované pohledávky netýká, protože žalující straně přísluší zástavní právo ke svrškům do najatých místností vneseným (§ 1101 obč. zák.) a že podle §u 11 vyr. ř. oddělná práva vyrovnacích věřitelů zůstávají vyrovnáním nedotčena. Pokud žalovaný napadá stanovisko odvolacího soudu, že žalující straně přísluší oddělné právo, jež vyrovnáním zůstalo nedotčeno, a dovozuje, že, ježto zájemní popsání se stalo v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnacího řízení, oddělné právo žalující strany ke vneseným svrškům zaniklo, nelze žalovanému přisvědčiti. Podle §u 12 vyr. ř., jehož se žalovaný pro své stanovisko dovolává, zanikají zahájením vyrovnacího řízení toliko oddělná práva exekučně v posledních šedesáti dnech nabytá, nikoli oddělná práva jinaká, zejména zástavní práva zákonná. Zástavní právo žalující strany jako pronajímatelky ku vneseným svrškům jest však zástavním právem zákonným (§ 1101 obč. zák.) a tudíž uvedené ustanovení §u 12 vyr. ř. na ně nedopadá. Okolnost, že zájemné popsání svršků stalo se v posledních šedesáti dnech před zavedením vyrovnacího řízení, nepřichází v úvahu, neboť zástavní právo podle §u 1101 obč. zák. vzniká již vnesením svršků a zájemným popsáním se toliko svršky zástavním právem již postižené seznamávají. Oddělné právo žalující straně k sepsaným svrškům přísluší a odvolacímu soudu jest podle §§ 11 a 46 vyr. ř. i v tom přisvědčiti, že oddělné právo žalující strany vyrovnacím řízením žalovaného zůstalo nedotčeno. Než z toho, že žalující straně náleží oddělná, vyrovnáním nedotčená práva, neplyne a nelze odůvodniti odsouzení žalovaného, jak se v napadeném rozsudku stalo, totiž k zaplacení částky 2.700 Kč s úroky beze všeho omezení, pokud se týče bez vší výhrady. Oddělné, vyrovnáním nedotčené právo žalující strany dává této straně toliko právo, že může uspokojení své pohledávky bez ohledu na vyrovnání, zejména bez ohledu na ujednanou kvotu a sjednané lhůty hledati v předmětu oddělným právem postiženém,

ale jinak žalující strana ohledně své pohledávky, která požívá jen zastavního práva, ale není pohledávkou přednostní (§§ 23 a 46 vyr. ř.), podléhá vyrovnání a může žádati na žalovaném, pokud se týče může jí přiznáno býti právo na zaplacení toliko v mezích a podle vyrovnání, pokud toto (§ 57 vyr. ř. v novém znění) nepozbude platnosti. Z toho plyne, že žalovaného bylo sice, vzhledem k oddělnému právu žalující straně příslušejícímu, odsouditi k zaplacení výše uvedené částky, čímž se žalující straně dostane ohledně její pohledávky exekučního titulu, avšak odsouzení toto bylo, pokud jde o nárok na zaplacení mimo oddělné právo, omeziti podle a ve smyslu vyrovnání. Odvolací soud a také první soud, odsoudivše žalovaného bez tohoto omezení, pochybily, v tom směru bylo dovolání, nikoli úplná, ježto domáhá se zamítnutí žaloby vůbec, nýbrž částečně vyhověti a uznati, jak se stalo. Závady proti tomu, by žalovaný nebyl odsouzen k zaplacení, jak tuto nyní vysloveno, nanejmé s omezením na oddělné právo a v mezích platného vyrovnání s hlediska Šu 405 c. ř. s. jak, ale mylně, za to má dovolatel, není. Přisouditi méně, s omezením, než jak bylo žádáno, jest podle uvedeného Šu přípustno. Také není na překážku, by žalovaný nebyl odsouzen k zaplacení, jak bylo nyní vyřknuto, okolnost, že podle vyrovnání sjednaná kvota nebyla v době prvního rozsudku ještě splatná (§ 406 c. ř. s.). Pokud totiž jde o uspokojení žalující strany z oddělného jejího práva, nepřichází vyrovnání v úvahu, ježto se ho nedotýká (§§ 11 a 46 vyr. ř.), a pokud se jedná o zaplacení pohledávky, nehledíc k oddělnému právu, poukazuje se hořejším výrokem toliko na vyrovnání a na povinnost žalovaného, jak v něm jest stanovena.

Čís. 6525.

Úmluva mezi Československou republikou a republikou Rakouskou o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách ze dne 18. června 1924, čís. 60 sb. z. a n. na rok 1926.

Odmítnouti žalobu podle čl. 46 úmluvy může jedině soud, jenž přerušil řízení. O části žaloby, ohledně níž nebylo řízení přerušeno, rozhodne pak soud, jenž dosud o ní nerozhodl, vyhradiv v dílčím rozsudku další jednání. Část tuto nelze odmítnouti, nýbrž zamítnouti

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1926, R II 378/26.)

Dílčím rozsudkem ze dne 28. února 1921 rozhodl procesní soud první stolice o části žalobní prosby, vyhradiv ohledně druhé části další jednání. Usnesením ze dne 20. května 1921 přerušil odvolací soud řízení podle nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. ohledně části žalobního nároku, o níž rozhodl první soud dílčím rozsudkem. Po vydání úmluvy s republikou Rakouskou čís. sb. z. a n. 60/26 procesní soud první stolice odmítl žalobu ohledně celého žalobního nároku. Rekursní soud napadené usnesení částečně zrušil. Ne j-